

EMMA MARS

Hotelle

KAMER 2: DE UITDAGING

Vertaald door Hermine Slot

2014

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Hé, iemand gaat naar een psychiater en zegt: ‘Dokter, mijn broer is gek. Hij denkt dat hij een kip is.’

Waarop de dokter zegt: ‘Waarom laat je hem niet opnemen dan?’

Zegt die vent: ‘Dat zou ik wel willen... maar ik heb de eieren nodig!’

Volgens mij zit het met relaties net zo. Ze zijn compleet irrationeel, krankzinnig en absurd, maar we gaan ermee door omdat we de eieren nodig hebben!

– WOODY ALLEN, in *Annie Hall* (1977)

Parijs, de eerste dagen van mei 2010, een hotelkamer halverwege de middag

Onze schuilplaats. Ons huis.

Dat is kamer nummer één geworden, de Joséphine, vanaf het moment dat ik er mijn toevlucht zocht in mijn gekreukte trouwjurk. Toen Louis me in zijn armen nam. Misschien heeft de kamer sinds wij er samen zijn ingetrokken wat aan luister ingeboet, bedolven onder de dienbladen met eten en verfrommelde kleren. Maar er gaat ook een subtielere charme vanuit, de bekoring van onze zuchten die we dag in dag uit aan de wanden ophangen, en van ons gekreun dat naar de vloer afglijdt en over het parket uitzwermt, een vluchtig, onzichtbaar legioen dat alleen wij kunnen waarnemen. We laten hoe dan ook niemand binnen.

Buiten is het volop voorjaar. De zomer, daarna de herfst en vervolgens de winter zijn als in een droom voorbijgevlogen. Je doet je ogen dicht, opent ze weer. Pfft. Voorbij. Er is bijna een heel jaar verstreken voordat we naar onze familieleden in de rue de la Tour-des-Dames durven terug te keren. Het herenhuis naast Duchesnois is binnenkort af, helemaal gerenoveerd in zijn romantische stijl. Louis kijkt er al tien jaar naar uit. Hij windt er zich zo over op, hij popelt van verlangen en verbijt zich van ongeduld bij alles wat hij zegt en doet. Ik probeer hem strelend tot bedaren te brengen en zijn haast te temperen. Ik prikkel liever zijn zinnen dan zijn zenuwen.

Tot de verhuizing genieten we van de zonnige dagen door de vitrage heen, tussen de lakens, waar het stralende hemellichaam ons weet te vinden. Al die maanden hebben we elkaar getemd; als twee dieren, twee wilde beesten, zijn we voortdurend tegen elkaar aan gekropen. We verkenden elkaar zorgvuldig, gretig op zoek naar al-

le verborgen vormen, gevoelige en delicate plekjes die een lichaam, een geslacht, een ziel rijk is. We liepen naakt rond en kwamen amper buiten, behalve voor de begrafenis van Maude. We doen maar af en toe het enige raam open. Liever verlustigen we ons aan de mengeling van onze muskusachtige geuren en laten we ons door hun volmaakte combinatie bedwelmen.

Toch ben ik David en zijn leugens niet vergeten. Ik heb mama noch haar ondraaglijke doodstrijd uit mijn geheugen gewist. Ik heb me niet van mijn herinneringen ontdaan, ik heb me gevuld met Louis. Het kleinste plekje in mij heeft hij verzadigd. Hij heeft alles veroverd. Totale vervoering, volmaakte tederheid, allesoverheersend verlangen naar overgave en het absolute.

Ik zou niet weten welke dag het is. En al helemaal niet in welke dimensie de anderen leven, daarbeneden op straat, de mensen met wie ik al die tijd geen contact heb gehad.

In onze dimensie is het rustig, aanhankelijk, boordevol liefde, alleen verstoord door triviale intermezzo's als de maaltijden, die door Ysiam worden gebracht, de schalkse medeplichtige aan ons nog zo prille genot. Elke lichtstraal is erop uit ons voor eeuwig te laten sprankelen. En we koesteren ons loom in deze vanzelfsprekende welwillendheid, alleen maar begerig naar ons wezen in al zijn naaktheid.

Gehuld in daglicht, half sluimerend, voel ik de hand van Louis tussen mijn dijen glijden, slang van begeerte klaar om te bijten, en omhoog kruipen naar de bron van zijn verleiding. Nauwelijks is hij er, of mijn kruis begint te trillen en mijn benen spreiden zich langzaam door een reflex die hem een tevreden glimlach ontlokt. Drie vingers glijden door mijn spleet tot ze de eerste druppels opvangen. Hij zou wachten tot ik er klaar voor was als ik me niet voortdurend bereid voelde om hem te ontvangen. Dat weet hij. Hij maakt er misbruik van, en ik blijf ervan genieten en hem vragen in me te komen.

Ik kreun precies genoeg zodat hij het begrijpt. Ik strek me als een poes uit op mijn rug, om me helemaal, onvervalst, aan hem te laten zien, als een schilderij. Ik ben echt veranderd. Ik ben niet bang

meer voor zijn blik en laat me zonder een spoortje terughoudendheid bekijken. Ongeacht mijn houding, de verlichting of vanuit welke hoek hij me ziet. Ik maak me niet druk om mijn figuur, dat door de siësta's en het nietsdoen zijn weelderige rondingen heeft teruggekregen. Ik doe mijn ogen niet open. Als hij me nu wil, ruw uit mijn slaap gehaald, moet hij me maar nemen in deze lusteloze staat, waarbij mijn enthousiasme zich beperkt tot een lome overgave. Hij legt zijn handen waar de zon mijn huid al heeft opgewarmd en met een zijden glans getooid.

Als ik zijn tong op het voorhuidje voel, is het te laat om hem weg te duwen. Zou ik dat zelfs maar willen?

Hij richt zich niet zoals gewoonlijk op de omtrek van mijn roze knopje. Hij drukt er met de vlakke kant van zijn tong op, alsof hij de elastische weerstand wil testen van dat zoete, vochtige snoepje. Die vernieuwing mag ik wel. Ik houd ervan dat hij dingen probeert, dat hij onze regels herschrijft, dat hij ze overtreedt, dat hij me bemint op een onvoorspelbare manier. Het snoepje van vlees zwelt op en huivert. Hij is een lekkerbek. Hij wil meer. Ik ook. Zijn lippen zitten onder mijn sap.

Blindelings pak ik zijn middelvinger en breng hem gretig bij me naar binnen. Hij lijkt verbaasd, maar begint dan gedreven ruime cirkels te beschrijven langs mijn vaginawanden. Die spannen zich, trekken samen, doorstraald met de komende gelukzaligheid. Wanneer hij zijn laatste vingerkootje zo ver mogelijk naar binnen duwt, gaat mijn kut zo ver open dat zijn hele hand naar binnen kan.

‘Ga door... ja, als...!’

Ik krijg de tijd niet om nog wat te zeggen. Zijn geslacht heeft de plaats van zijn vinger ingenomen. Mijn oogleden knippen van dankbaarheid. Tussen mijn wimpers door kan ik zijn torso boven me op en neer zien gaan. Hij lijkt me minder mager dan gewoonlijk. Gespierder. Maar dat komt waarschijnlijk door mijn versufte zintuigen, door dat orgasme dat ergens diep in mij gromt en de naderende explosie aankondigt. Zijn penis is minder precies dan zijn vinger, maar de manier waarop hij mij vult bevredigt mijn verlangens. Ik voel hem opzwellen bij een krachtiger stoot, in de hoop

na elke aftocht terug te mogen keren. Onze van loomheid doorde-
semde lichamen, warm als verse broodjes, botsen traag tegen el-
kaar. Het is niet een van onze heftigste ritjes. Deze liefde is als een
klef, stimulerend tussendoortje, waarbij je bewust van elk hapje
geniet. Vitale, essentiële, voedende seks. Niets is ons te intens. En
toch stralen we tederheid uit.

‘Ik kom...’ benadrukt hij zijn eerste schokken.

Ik geef me zelf ook bijna gewonnen en smeeek hem: ‘Kom dan!’

Nu hij aanstalten maakt om me vol te spuiten, doe ik mijn ogen
wijd open. Ik wil hem helemaal kunnen zien. Zijn blik diep van-
binnen toelaten. Ik wil het beeld laten samenvallen met de gelui-
den, geuren, en met het contact van zijn gloeiende huid die zijn
begeerte bij elke aanraking op mij overbrengt.

Maar bovenal wil ik de lange spieren zien waarlangs de halen en
krullen van zijn laatste tatoeages slingeren. Het eindeloze, levende
alfabet, waarvan ik de arabesken zo graag om me heen zie krullen.

Maar ik zie niets... Zijn linkerschouder is ongerept. En de bin-
nenkant van zijn arm ook. Ik wil hem net van me af duwen, wan-
neer ik opeens zijn gezicht zie, met een stralende glimlach van oor
tot oor, zo triomfantelijk als hij kan zijn.

‘David?’

Ik moet gesmoord hebben geschreeuwd toen ik uit mijn droom
wakker schrok. Het was de eerste keer sinds maanden dat ik van
David droomde. Louis was niet verbaasd over het plotselinge bin-
nendringen van zijn broer en hij leek niet ontstemd. Hij nam me in
zijn armen en wiegde me om de laatste restjes van de nachtmerrie
te verjagen, die hij in mijn blik vol ongeloof las. De spookbeelden
uit het verleden zwierven nog om ons heen, maar tegen de kracht
van zijn kussen was niets meer opgewassen. Hij had glansrijk ge-
wonnen. Ik was helemaal van hem. Wie kon daaraan twijfelen?

10 mei 2010

Het allereerste wat ik van dit feest te zien kreeg was een zwart rijtuig dat getrokken werd door twee roodbruine paarden, die met hun vurige kleur al het licht van de lantaarnpalen naar zich toetrokken. De verschijning van dit span in de rue de la Tour-des-Dames was nog maar een voorproefje van het thema uit vroeger tijden dat Louis had bepaald. Er stapte een stel mannen uit, in redingotes en met hoge hoeden op, luidruchtig lachend toen een van hen de treeplank miste en languit op straat viel.

Naarmate ik dichterbij het herenhuis kwam dat vroeger van Mademoiselle Mars was geweest, zag ik hoe buitengewoon verfijnd de kleding was die de gasten droegen. Iedereen behalve ik – dat had Louis namelijk niet gezegd, alleen maar dat ik om klokslag tien uur 's avonds bij onze nieuwe woning moest zijn – had gekozen voor kleding in de stijl van de romantiek, hoewel sommigen wel een paar onderdelen uit de garderobe van latere decennia hadden geleend.

Twee jonge vrouwen in roze jurken tot net boven de enkels, met lage pofmouwen en brede décolletés die hun ranke schouders onthulden, liepen haastig met vrolijke sprongetjes voor mij uit over het ongelijke plaveisel, opgetogen door die weergaloze verkleedpartij.

De lakei in groot livrei die me bij de ingang met een kandelaar in de hand ontving, maakte mijn gevoel een reis naar het verleden te maken nog sterker. Hij moest van tevoren zijn ingelicht dat ik als enige niet volgens de dresscode van de avond gekleed zou zijn, want hij sprak me met mijn voornaam aan: 'Goedenavond, jongedame. U bent toch Elle?'

'Ja.'

‘Uw japon ligt voor u klaar in de kleedkamer, aan uw linkerhand,’ wees hij me terwijl hij achteruitweek om me binnen te laten.

‘Dank u wel.’

‘U wordt geholpen met aankleden.’

Binnen, waar het al wemelde van de identieke donkere rokkostuums en de japonnen in allerlei kleuren, nam een jonge vrouw, wier donkere haar in twee krullende trossen over haar oren viel, me onmiddellijk onder haar hoede; ik kreeg zelfs geen tijd om de heer des huizes op te zoeken.

Er was alleen kaarslicht, maar de pracht en praal van het decor dat in zijn originele staat was teruggebracht liet zich raden. Voor zover ik het kon beoordelen was het resultaat de jaren van geduld en het fortuin van Louis zeker waard geweest. Je zag er dezelfde neo-Pompejaanse stijl als in Duchesnois, het herenhuis ernaast, maar de mate van verfijning was tot ongekende hoogte verheven.

‘Vind je het mooi?’

Terwijl ik in het nauwe korset van roze zijde aantrok dat bij de satijnen jurk hoorde die hij voor me had uitgekozen, klonk de warme stem van Louis onverwachts in mijn oor. En tegelijkertijd rook ik de geur van vanille en lavendel, zo vertrouwd inmiddels, al met zoveel herinneringen verbonden, belofte van zoveel plezier dat nog moest komen. Ik voelde hoe zijn adem in mijn nek de paar rebelse lokken wegblied, die waren ontsnapt uit de ingewikkelde wrong waarin mijn haar was opgestoken. Ik leefde nu al maanden met Louis Barlet samen en hij had nog steeds die onzegbare macht, alleen door er te zijn, om mijn lichaam, geest en geheimste gedachten in beroering te brengen. Ik trilde nog toen hij een van zijn zachte handen op mijn schouder legde. Ik voelde dat ik gloeide.

‘Zeg eens...’ hield hij aan, ‘wat vind je ervan?’

Had hij het over mijn kleding, de restauratie van ons huis, die zeer geslaagd was, of over dit feest, de meest extravagante housewarmingparty die ik ooit had meegemaakt?

‘Ja, het is fantastisch.’

‘Wacht even... Dit is nog maar het begin!’

Hij gaf deze belofte vorm door me als een pop rond te draaien.

Toen pas zag ik hem, zijn houding zo trots als zijn beschadigde knie hem toeliet, uiterst elegant, de perfecte belichaming van zijn romantische droombeelden, prachtig gekleed als een dandy: een strak getailleerde nachtblauwe redingote, met goudkleurig vest en een brokaatzijden sjaal, een crèmekleurige smalle pantalon en rijglaarzen met bijpassende slobkousen.

Hij las de betovering in mijn ogen en hielp me snel uit de droom: ‘Ik had het niet over mezelf, natuurlijk... Maar over alles wat je hier te wachten staat.’

Als hij in zulk gelukzalig enthousiasme verviel, deed hij me aan zijn broer denken. Maar ik hield mijn opmerking binnen en schonk hem in plaats daarvan een bemoedigende glimlach, gaf hem een zoen, en nog een, en sloot mijn liefdesuitingen af met een kleine reverentie: ‘Dat had ik begrepen, milord.’

Twee jongedames met blote billen renden kirrend door de hal, slechts gekleed in een korset, onmiddellijk achtervolgd door een stel roeden die fier in de houding stonden. Toen begreep ik dat onze nachten in het Charmes slechts repetities waren geweest. Het grote spektakel zou hier, vanavond, worden opgevoerd.

‘U moet weten, mevrouw, dat het vandaag 21 maart 1827 is,’ zei Louis, mijn losbandige gedachten onderbrekend.

‘Uitstekend,’ speelde ik het spelletje mee. ‘En waarom deze datum?’

‘Omdat het de dag is waarop Anne-Françoise Boutet, alias Mademoiselle Mars, dit schitterende herenhuis heeft ingewijd.’

Hij praatte met geaffecteerde stem en wees om zich heen met een royaal armgebaar, waaruit al zijn trots sprak.

‘Dus? Was dat zo’n gedenkwaardig feest dat je het precies wilt overdoen?’

‘Nou en of!’

Terwijl hij dit zei tikte hij op de grond met zijn wandelstok, een mij onbekend model met een knop waarin de keizerlijke adelaar was geslagen.

‘Stel je het meest verbluffende gekostumeerde bal van de eer-

ste helft van die eeuw voor!’ riep hij uit, alsof hij persoonlijk in dat glorieuze verleden was gekatapulteerd. ‘Iedereen uit de hogere kringen is aanwezig, prinsen, markiezinnen, buitenlandse ambassadeurs, en niet te vergeten de crème de la crème van de kunstenaars uit de wijk: Sand, Chopin, Musset, Berlioz, Delacroix, Scheffer...’

‘Prima, maar wat was er zo bijzonder aan? Dat soort avonden waren waarschijnlijk heel gewoon, toch?’

‘Kom – ik zal het je laten zien.’

Hij pakte mijn hand en aangezien mijn kleedstertje net de laatste haarspeld in mijn wrong stak, had ik geen excuus om hem niet te volgen. Hij liep zo opgewekt dat hij voor één keer bijna vergat te hinken.

Toen we in de grote ontvangstzaal kwamen, waar de drie gewelfde ramen uitzicht boden op een Engelse tuin, wees hij me aan de ene kant het overvloedige buffet en aan de andere kant de dansvloer waar verscheidene gekostumeerde paren zich aan de quadrille waagden, gespeeld door een klein kamerorkest in de hoek ertegenover.

‘Valt je niets op?’

‘Nee, niets, het spijt me...’

‘Toch ontbreekt er iets essentieels.’

‘O? Wat dan?’

‘Je moet je in de context van die tijd verplaatsen,’ zei Louis enthousiast. ‘Het was gebruikelijk dat er bij feestavonden voor de mannen een speeltafel werd neergezet. Ze gunden de dames een dans of twee en verdwenen vervolgens snel naar een kleine salon om zich aan hun echte passie te wijden. Terwijl hun partners walsten, converseerden en zich aan spijs en drank te goed deden, daagden de mannen elkaar uit met bord- of kaartspellen. Maar niet op die fameuze 21 maart 1827. Niet die avond. Mademoiselle Mars had hun dit privilege geweigerd.’

‘Goed... maar wat was er zo rebels aan om die heren het spelen te verbieden?’

‘Omdat het de enige avond was waarop ze zich alleen maar be-

zighielden met jullie, de vrouwen! Geloof me of niet, dat was een ware revolutie!’

Om zijn woorden beter te illustreren, trok hij me mee naar een aangrenzende, kleine salon, die onze eetkamer zou worden. Daar op het vloerkleed waren dikke kussens zo breed als matrassen neergelegd, waarop al verscheidene stellen lagen te stoeien; hun kostuums slingerden om hen heen.

Onmiddellijk zag ik dat het professionele duo erbij was, dat zich zo had vermaakt in het blacklight tijdens mijn tweede afspraakje met Louis in het Charmes. Ze leken me beiden minder klein dan op het beeldscherm, maar wel even onstuimig. Tegen de muren van de kamer stonden toeschouwers gefascineerd te kijken naar hun standje 69, dat door hun precies eendere proporties nog harmonieuzer en opwindender was.

‘Hm...’ mompelde ik zachtjes. ‘Ik weet niet zeker of de chique heren zich destijds op deze manier met hun vriendin in hoepelrok *bezighielden*.’

‘Vergis je niet. Niet zelden liepen die feesten achter de schermen uit de hand. Net als vanavond.’

Voor onze ogen kwam een ander stel tot stand, en ik identificeerde haar als de perfect gevormde kleurlinge die uit het bestand van Belles de Nuit was ontsnapt, dezelfde als die me met het heft van een waaier had laten klaarkomen. Ik had haar een bijnaam gegeven die haar beter paste dan ooit: Liaan.

‘Wie is dat?’ vroeg ik met een hoofdknikje in haar richting.

Louis leek geamuseerd door mijn vraag, waarop hij met een begrijpend lachje reageerde.

‘Jullie kennen elkaar al, geloof ik.’

‘Ja,’ gaf ik toe zonder dat ik mijn verwarring kon verbergen. ‘Ik bedoel, hoe heet ze?’

‘Salomé.’

Ik liet mijn blik over de rest van de aanwezigen gaan. Wie waren al die mensen? Waaruit bestond de vriendenkring van Louis, wie waren zijn intimi? Wie zou ik nog meer herkennen, aan het formaat van zijn lid, aan de welving van haar boezem? Had hij echte

vrienden, of waren ze slechts werktuigen voor zijn losbandigheid, zoals hij zelf een instrument was geweest in de plannen van zijn broer?

Tijdens onze vrijwillige opsluiting was Louis weinig weg geweest, alleen voor een paar zeldzame diners of cocktailparty's waarbij ik geen zin had hem te vergezellen, omdat ik mijn tijd liever doorbracht met Sophia, die ik op dat moment te veel verwaarloosde. We waren geen enkele keer ergens samen verschenen. Nooit met vrienden uit geweest of naar een concert gegaan, we waren onze liefde met lichaam en ziel toegewijd.

Plotseling legde hij zijn slanke, stevige hand om mijn ingesnoerde middel en drukte hij me tegen zich aan, terwijl zijn ogen zich in de mijne boorden.

‘Je ziet er schitterend uit.’

‘Dank je wel, jij ziet er ook niet verkeerd uit.’

Ik deed nogmaals of ik hem van top tot teen bekeek.

‘Schitterend’. David zou dezelfde benaming hebben gebruikt. Maar ook al dook de jongste van de broers Barlet op in mijn dromen of in een uitdrukking, voor mij behoorde hij definitief tot het verleden. Hij was een nauwelijks bedreigende schim die sinds onze afgebroken bruiloft dag na dag verder was vervaagd.

En toch was er geen dag voorbijgegaan dat ik niet over het huwelijk mijmerde. Een ander huwelijk. Een verbintenis die stoelde op oneindig diepere gevoelens, die door de tijd en de nabijheid waren ontstaan en die zich niet beperkten tot de vervulling van mijn kinderdromen. Ondanks zijn materiële welstand, zijn verleidingskunst en de talloze andere eigenschappen die ik had leren kennen in de loop van onze lange, lome namiddagen, had Louis niets van een ideaalbeeld. Hij was ondoorgrondelijk en gecompliceerd, en het leven dat hij me bood leek in niets op de reis in de *comfort class* die het dagelijkse bestaan aan Davids zijde zou zijn geweest.

Louis wees me het laatste vrije kussen aan en trok me zachtjes naar dat geïmproviseerde bed, met één hand de nauwe redingote die hij voor de gelegenheid droeg losknopend.

‘Nee, wacht...’ hield ik hem tegen.

‘Waarom? Voel je je niet op je gemak?’

‘Nee...’

‘Wil je ze wegsturen?’

‘Helemaal niet,’ verdedigde ik me glimlachend. ‘Dat is het niet.’

Geen van de aanwezige liefdesparen leek ons gesprek te hebben opgevangen, en iedereen gaf zich op zijn of haar eigen wijze over aan het genot, met de mond, het geslacht of de handen, als veelvormige, bewegende sirenen wier lokroep in één zucht aanzwol.

‘Wat is er dan?’ vroeg Louis.

Als hij mij iets had geleerd sinds we elkaar hadden ontmoet, was het wel om je niets van de conventies aan te trekken. Om maling te hebben aan gewoonten en regels een andere draai te geven, puur om ons zinnelijk genot te bevredigen waar en wanneer het ons aanstond. Het was gemakkelijk om die les toe te passen in onze hoteltkamer. Het werd iets anders wanneer we onze levens met elkaar verbonden en dat openlijk kenbaar maakten.

‘Elle, wat is er? Had je je onze thuiskomst anders voorgesteld, is dat het?’

‘Nee, echt... Ik kan je verzekeren, daar heeft het niets mee te maken. Dit feest is... perfect!’

Een orgastisch gekrijs dat steeds luider werd onderbouwde mijn waardeoordeel. Het pizzicato van opgewonden ja’s van de jonge vrouw sloot zo goed aan bij mijn woorden dat ik er bijna de slappe lach van kreeg.

‘Is het echt zo grappig, dat wat je niet tegen me kunt zeggen?’

‘Het is juist heel serieus...’

‘Dan is het misschien beter om het tot later uit te stellen,’ zei hij plotseling bedrukt, en hij maakte aanstalten om naar de balzaal terug te keren.

Ik greep een slip van zijn jas, vastbesloten hem bij me te houden.

‘Nee! Blijf. Wat ik tegen je wil zeggen... is heel eenvoudig. En het heeft allereerst met jou te maken.’

‘Goed. Ik luister.’

Ik wees simpelweg om me heen naar het grandioze kader dat hij

voor ons had gecreëerd en, in het verlengde daarvan, naar het fortuin, de opvoeding, de trefzekere smaak en de goede connecties die dit wonder mogelijk hadden gemaakt.

‘Zoals je weet, kan ik jou niets vergelijkbaars bieden.’

‘Wel waar,’ corrigeerde hij me. ‘Jij bezit een luxe huisje in Nanterre-Ville.’

Ik hield er niet van als er grapjes werden gemaakt over mijn overleden moeder, als er gekscherend werd gesproken over haar zo duur verworven bezit, hoe eenvoudig het ook was. Zelf ontweek ik het onderwerp, verschoof ik voortdurend mijn afspraken met haar notaris om de laatste details van de nalatenschap te regelen, waarvan ik uiteraard de enige begunstigde was.

‘Wat ik bedoelde, is dat ik je niets te bieden heb, buiten mijn persoonlijkheden en mijn gevoelens voor jou.’

‘Je moet jouw “persoonlijkheden” nooit onderschatten,’ fluisterde hij luchthartig.

‘Hou op... Ik heb zelfs geen baan meer!’

Onze respectieve ontslagen bij BTV waren al maanden geleden ingegaan. Dat van mij, met als motivatie een ernstige tekortkoming tijdens de eerste opname van *Cultur’Mix* – ik was niet in de studio aanwezig toen de uitzending moest worden afgesloten –, was uitgedraaid op ontslag op staande voet, zonder vergoeding, zoals opgenomen in mijn proefcontract. Ik hoefde niet meer terug te komen in de Tour Barlet bij Porte de Sèvres. Chloé, Davids assistente, had ervoor gezorgd dat de weinige spullen naar het laatste bekende adres werden gebracht, oftewel rue Rigault 29 in Nanterre.

Voor Louis, al negentien jaar in dienst en aandeelhouder van de Barlet-groep, en de broer van de algemeen directeur, waren de zaken niet zonder slag of stoot verlopen. Ook al was hij blij met deze strafmaatregel die hem eindelijk bevrijdde van zijn dienstbaarheid aan het familie-imperium, Louis was niet van plan om in zwembroek en zonder reddingsboei of -sloep van het luxe schip te springen. De financiële onderhandelingen die werden geleid door zijn advocaat, Jean-Marc Zerki, een aanstormend talent binnen de Pa-

rijse advocatuur, hadden weken geduurd en waren moeizaam uitgelopen op een regeling met talrijke nullen, waardoor mijn partner zich tot het eind van zijn dagen niet meer druk zou hoeven maken.

Als ik met hem trouwde, dat wist hij maar al te goed, zou ik met hem van die dikke vergulde matras profiteren.

‘En wat dan nog?’ was zijn antwoord. ‘Alles wat ik nodig heb, alles wat ik altijd heb gewild is hier. In mijn armen.’

Ten slotte gooide ik het eruit, vastbesloten om dat wat door mijn keel, mijn borst, mijn buik, mijn geslacht gierde niet langer binnen te houden: ‘Precies... Wil je met me trouwen?’

Hij keek me een poosje strak aan, zo lang dat het bijna ongepast werd. Ondertussen hield hij met moeite een brede glimlach in, waarbij onder aan zijn rechterwang dat fameuze kuiltje ontstond, dat niet kon liegen of veinzen en waar ik zo dol op was. Hij probeerde door mijn haar te strijken, werd tegengehouden door mijn ingewikkelde kapsel, en streelde vervolgens zacht en vertederd met zijn handrug langs mijn nek.

‘Annabella Lorand,’ zei hij flemend met zijn warme, fluwelen stemgeluid. ‘Dekselse meid... Zeg eens... was je dit al lang aan het bekokstoven?’

Dat was Louis ten voeten uit; wanneer hem iets gevraagd werd en hij zich gedwongen voelde te antwoorden, kon hij de ander met een glimlach, met één goed gekozen woord, van zijn stuk brengen. Ik zuchtte als een puber en verborg mijn blozende wangen in zijn hals.

‘Ja... Nou, nee. Een poosje.’

‘Bravo voor het verrassingseffect! Ik dacht jou nog wel te verbazen vanavond... Ik geloof dat jij de grote winnaar bent.’

‘Je hebt me geen antwoord gegeven,’ zei ik opstandig, zodat hij de tijd niet kreeg om eronderuit te komen.

‘Moet ik je vanavond mijn antwoord geven?’

Hij liet zich niet van zijn stuk brengen. Hij leek van de situatie te genieten, van het duidelijke overwicht dat hij had doordat ik aan zijn lippen hing, wachtend op de twee heerlijke, of drie fatale, letters.

‘Eh, ja...’ zei ik argeloos.

‘Heeft niemand je ooit gezegd dat bij ons de man de vrouw van zijn keuze vraagt? En niet andersom?’

‘Nee. Net zomin als men jou schijnt te hebben geïnformeerd dat je de verloofde van je broer niet inpikt op hun trouwdag.’

Zijn kus voelde te haastig en te nadrukkelijk. Welk gevoel probeerde hij te verbergen? Welk ongepast antwoord wilde hij in de kiem smoren?

Na een paar seconden maakten onze lippen zich al van elkaar los, en leek hij zijn zelfverzekerdheid terug te hebben.

‘In dat geval is mijn antwoord ja.’

Ik was stomverbaasd. Was het dus zo gemakkelijk? Hoefde je alleen maar te vragen om gehoord te worden? Om je wens in vervulling te laten gaan? Hoefde je alleen maar de meest beminnelijke, tedere, liefhebbende, vurige man te vinden zodat hij jou op zijn beurt kon uitkiezen?

‘Ja... Já?’

‘Ja,’ zei hij alsof het vanzelf sprak. ‘We zouden het hier over een paar maanden kunnen vieren. Wat vind je ervan?’

‘Over een paar maanden?’ vroeg ik verwonderd.

Ik kon me er niet van weerhouden om in die vage tijdsaanduiding, die plotseling ver weg leek, een greintje reserve te bespeuren.

‘Als ik zo vrij mag zijn, overhaaste beslissingen hebben in het verleden niet zo goed voor je uitgekapt.’

‘Dat is een feit.’ Ik probeerde wat milder te klinken.

‘En bovendien hebben we die tijd ook wel nodig om je opleiding af te ronden.’

Ik dacht dat hij een grapje maakte en reageerde met een spottend lachje, maar de uitdrukking op zijn gezicht hielp me onmiddellijk uit de droom. Daar was niets geestigs aan. Het was zelfs precies het tegenovergestelde. Ik had hem zelden zo ernstig gezien.

‘Mijn opleiding... Je bedoelt...?’

‘Op erotisch gebied, ja,’ besloot hij voor ons beiden.

‘Hebben we dat niet al gedaan?’

Ik bedoelde: het hele afgelopen jaar en daarvoor nog, toen hij alleen nog maar door mijn gedachten spookte en door de kamers

van het Charmes, waar ik me aan hem overleverde en aan al zijn zalige demonen.

‘Dat beschouw ik meer als een starterscursus. Om de eerste beginselen te leren.’

Wie was hij dan wel, om zo’n toon tegen me aan te slaan en mijn kennis van de liefde, die inderdaad pril was, af te doen als broddelwerk? Was ik zo waardeloos? Of beschuldigde hij me van dezelfde seksuele tekortkomingen die zijn broer mijn dubbelgangster, Aurore, verweet?

Mijn nek verstijfde en hij trok onmiddellijk zijn hand weg.

‘O ja? De eerste beginselen?’

‘Ja. Vat het niet verkeerd op, maar je echte opleiding is nog maar net begonnen.’

Nu ging ik helemaal rechtop zitten en haalde mijn benen van elkaar, klaar om op te stappen. Een zijdelingse blik op de uitgang gaf vrij uitzicht op het achterste van Salomé, die over het lichaam van haar partner deinde als een panter op weg naar haar prooi. De man die onder haar lag werd gek van het afwachten. Zijn penis, die me immens groot toescheen, kwam schokkend omhoog en probeerde haar aan te raken; de eikel stuitte als een rubberbal tegen haar platte, amberkleurige buik. Met haar vergeleken telde ik uiteraard niet mee. Wie zou zich geen beginnelinge hebben gevoeld bij het zien van zo’n meesteres?

‘Waar bestaat het vervolg uit? Je maakt me nieuwsgierig...’

‘Zoals elk onderwijstraject is het een combinatie van theorie...’

De leesstof die hij me had aanbevolen, veronderstelde ik.

‘...en praktijkoefeningen.’

Met hem, natuurlijk. En wat dat hoofdstuk betrof, hadden we volgens mij de laatste maanden behoorlijk wat vorderingen gemaakt.

‘...en ten slotte examens om je kennis te bevestigen.’

‘Examens?’ riep ik uit. ‘Wil je me een seks-eindexamen laten doen?’

‘Ik had meer een reeks toetsen in gedachten.’

‘Wat voor soort?’ vroeg ik kortaf, nog steeds mokkend.